

Mark David Chapman, o el magnicida penedit

Les fotografies el mostren com un noi americà típic –si la no fa igual a tants i tants nois americans que, de tan pròxims gràcies a (o per culpa de) la televisió i al cinema, arribem a creure que viuen al pis de dalt de casa. La inflor de les galtes, l'ordenada mata de pèl en raspall, els llavis molsuts, el nas arrufat –aquest aire lletós i feliç l'associem inevitablement a certs mamífers de pell rosàcia devoradors de glans i costums lamentablement poc higiènics. Inflor de galtes i nas arrufat que, ara fa deu anys, no van impedir-li matar a sang freda l'ex-beatle John Lennon, hores després d'haver-li demanat un autògraf.

Mark David Chapman, l'amo de les galtes i el nas, i un dels magnicides més antipàtics de tots els magnicides que s'han fet i desfet, compleix una condemna de vint anys a la presó estatal d'Attica. Ara diu que es peneix del que va fer. Continua afirmant, però, que obeïa "unes veus diabòliques", una mena de "part tenebrosa del seu altre jo". Resulta entenedora la manera com els nois de galtes inflades i nas arrufat proven de justificar les estupideses més odioses, Chapman, en això, és un més del reguitzell de *sonats* del país dels cereals que, amb ulls desorbitats i posat messiànic, han assassinat seguint les instruccions dels seus altres jos. Charles Manson –el guru sanguinari que ordenà al seu harem d'udolants i famolenques dones de cap rapat la mort de l'actriu Sharon Tate– n'és un il·lustre precedent, tot i que tenia les galtes més aviat xuclades a causa del seu ambient i costums hippies. Manson i Chapman són la mena de criatures que semblen més a prop de la ficció que de la realitat –si no els haguéssim vist a les pel·lícules, no ens els creuríem. A Amèrica, de vegades, la vida imita l'art –l'art negre de la mort–, més que a cap altre lloc del món. Les *veuetes* que li deien a Chapman "fes-ho, fes-ho: Lennon és un traïdor, un porc capitalista que viu en un luxós apartament", etc., estaven escrites en algun guió de sèrie B. Massa hores mastegant crispetes en un cine d'Elm Street,

potser.

Però Mark David Chapman demana perdó a tothom que va plorar la mort de John Lennon el 8 de desembre de 1980, i fins es permet una mica de filosofia, i afegeix que la seva pistola va posar punt final a un temps d'innocència, però que *no va ser l'únic*. És a dir, que tots vam matar John Lennon. Els *nanets* que li xiuxiuejaven paraules fosques mentre esperava que Lennon tornés al Dakota Building érem nosaltres, doncs. La resta del món. Chapman, des de les seves galtes i la seva estupidesa, ens acusa.

És un recurs gastat. Sabem, de

fa tants i tants anys, que el món que tenim engendra monstres capaços de disparar cinc cops contra un ex-beatle. Però ens sembla que ha passat el temps que això ens servia per a explicar les coses i quedar-nos tan amples, tan satisfets, tan liberals. La veritat és que no ens sap greu veure les galtes i el nas de Chapman tancats a la garjola. Ens agrada pensar que té temps per a sentir les veuetes de tot de follets que li diuen que faci això o allò –però les parets d'Attica són prou gruixudes per a condemnar-les al silenci.

Albert Mas Griera

RAFA GIL

Ara tothom reparteix condons. Recordem que fa unes setmanes era l'Organització Ciutadana de Lluita contra la Sida qui instal·lava un centre de repartiment de preservatius a la Rambla barcelonina. Després va ser el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC), que sobtadament es va sentir cridat a tan noble tasca. Però no us penseu que l'origen d'aquesta repartidora està en la campanya del "Póntelo, pónselo".

A les eleccions d'estudiants que es van celebrar l'any passat a la Universitat Autònoma de Barcelona, l'Alternativa dels Estudiants Progressistes (AEP) reivindicava en el seu programa la creació d'un centre de planificació familiar a la Universitat que repartís gomes de forma gratuïta als estudiants.

Posteriorment s'ha demostrat que la demanda era pura demagògia, perquè van guanyar les eleccions i els estudiants que preveuen passar una nit mogudeta encara han d'anar a *ponèrse-lo* a les farmàcies. L'AEP, que agrupa joves socialistes (encara que ho vulguin amagar) i d'Iniciativa per Catalunya, compta entre els seus principals dirigents amb Jordi Torrades, que casualment també és el president del CNJC, una de les entitats repartidores de condons.

Esperem que ara Torrades compleixi les seves promeses. Suposem que així ho farà, perquè de tots és ben sabut que el CNJC no es presenta a les eleccions, i l'AEP sí...